

[Finansministeren.]

Grund af Sygdom, derunder Overanstrengelse o. lign., gennemsnitlig sker senere end den tilsvarende Afgang for andre kvindelige Tjenestemænd. Lønningskommissionen har i sin Betænkning offentliggjort en Beregning over Afgangsalderen. Det viser sig, at kun 41 pCt. af Sygeplejerskerne afgaar før det 60de Aar, medens andre kvindelige Tjenestemænds tilsvarende Procent ligger paa 50. Dette tyder ikke paa, at Sygeplejerskernes Gerning er mere opslidende end andre kvindelige Tjenestemænds. I det hele taget er det meget almindeligt, at den enkelte Gruppe mener, den er særlig vanskeligt stillet.

Jeg skal i øvrigt gøre opmærksom paa, at Sygeplejerspersonalet alene af alle Lønningsklasser har den særlige Favør, at de kan forlange sig afskediget 5 Aar tidligere end andre Tjenestemænd, nemlig naar de fylder 60 Aar — i Stedet for 65. De faar ved Pensionsberegningen den særlige Favør, at ethvert Tjenestenaar, efter at de har opnaaet 15 Aars Pensionsanciennitet, regnes lig med $1\frac{1}{3}$ Aar. Den Favør, Sygeplejerskestanden derved har opnaaet, er af ikke uvæsentlig Betydning ved Pensioneringen.

Man vil af det, jeg her har sagt, kunne se, at den nye Tjenestemandslovs Bestemmelser om Sygeplejerskerne er kommet til Verden efter meget grundige Overvejelser og Drøftelser — Drøftelser, hvori Sygeplejerskerne selv har haft Lejlighed til at gøre deres Synspunkter gældende gennem lang Tid. Noget helt andet er, at Tjenestemandsloven ikke rummer *alle* de Bestemmelser, der gælder Sygeplejerskerne. Jeg skal som en enkelt Ting nævne, at den kontante Løn, der betales under Sygeplejerskernes Uddannelsesetid, ikke er fastsat i selve Tjenestemandsloven, men paa anden Maade. Det gælder ikke blot i Elevtiden, men ogsaa i den supplerende Uddannelsesetid, som kræves efter den egentlige Elevtid. Om disse Spørgsmaal vil der kunne foretages Overvejelser. Lønningskommissionen har, saa vidt jeg husker, anbefalet, at man tager Spørgsmaalet om Forhøjelser ogsaa paa disse Punkter op, og det vil der være Lejlighed til at drøfte i den kommende Tid, saa meget mere som der sidder en lille Kommission, der skal behandle Spørgsmaalet om Tilgang til Sygeplejerskefaget — det vil være naturligt, at den tager dette Spørgsmaal op til Overvejelse.

Jeg skal til Slut gøre enkelte Bemærkninger i Anledning af de Forespørgsler, der er rettet til mig af enkelte af de ærede Ordførere i Dag.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft antydede, at jeg vist nok havde faaet de Forhøjelser af Forbrugsafgifterne, som for nylig er vedtaget, paa ikke helt retmæssig Maade, idet de efter det ærede Medlems Mening ikke skulde være nødvendige for at skaffe den fornødne Balance i Statens Økonomi. Det vil af det, jeg tidligere i denne Tale har sagt, fremgaa, at disse Indtægtsforhøjelser paa omkring 175 Mill. Kr. netop er, hvad der skal til for stort set at bringe Balance til Veje mellem Statens Indtægter og Statens Udgifter i indeværende Finansaar.

Det er rigtigt, at Statens Indtægter kan ventes at blive væsentlig større, end de er efter Finansloven, men det gjorde jeg allerede opmærksom paa i den Tale, jeg holdt her i det høje Ting den 2. Maj, umiddelbart før jeg fremsatte Forslaget om disse Afgiftsforhøjelser, og de Beregninger, jeg nu har, viser, som nævnt, at det, vi nu faar, stort set er, hvad der skal til for at bringe Balance til Veje.

Jeg skal i øvrigt sige, at naar den nuværende Regering gennemfører disse høje Skatter, er det efter min Mening ikke i Modstrid med, at Venstre ikke ønsker alt for høje Skatter. Jeg tror, at alle Partier her i det høje Ting ønsker, at Skatterne skal kunne dække Statens Udgifter — derom vil det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft og jeg sikkert være enige. Det behøver ikke altid at gælde i det enkelte Aar. Det var ikke Tilfældet i Fjor, for da var vi i den første Tid efter Befrielsen, og man kunde ikke vente, at alt skulde komme i Orden med det samme. Men det vilde formentlig under de Forhold, vi har i indeværende Finansaar, være rigtigt, om Skatterne mere end dækkede Udgifterne, fordi vi har et Overskud af Købekraft, som der kan være Grund til at ønske opsuget. Det kan saa i en kommende Arbejdsløshedsperiode være rimeligst at underbalancere Budgettet, at lade Udgifterne overstige Indtægterne for at stimulere Købekraften, men i det lange Løb maa der naturligvis, derom vil alle være enige, være en vis Balance mellem Indtægt og Udgift, og naar man ikke ønsker for store Skatter, betyder det derfor ikke andet, end at man ikke ønsker alt for store Udgifter, og det har jeg ogsaa talt om, at paa dette Punkt maa man paalægge sig visse Afsavn.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft talte om, at ved Forøgelsen af Forbrugsafgifterne kom, saa vidt han kunde se, Forbrugsafgifterne op paa en betydelig Højde i Forhold til Indkomst- og Formueskatten, og det er ogsaa rigtigt, at Forbrugs-